

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Lapfoglaló: „Fébe” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Ködben.

Nyájas világ a vak homályon át,
Vezess tovább!
Lelkem sóvárgja távol otthonát,
Vezess tovább!
Még köd gomolyg a messze téreken,
Csak egy lépést mutass s elég nekem.

Utamat sötét, áthatolhatatlan köd takarja. Nem látok előre, nem ismerem a következő lépést, nincs kilátás fölfelé sem. A körülöttem levő fák, bokrok és virágok a ködben ijesztő árnyá nőnek. Köd takarja az útjelző táblákat is. Lépésem bizonytalanná, ingadozóvá lesz. Nem látom a célt, eltévedtem.

Életünk útja gyakran vezet ködön, sötétségen át. Fel-feltűnik a láthatáron egy-egy gyöngye fény, reménysugár. Csak amikor közelebb érünk, vesszük észre, hogy a fény megcsalt bennünket. Tévítra jutottunk, ingoványba; nem a boldogság, az öröm, a béke útján járunk.

Ködbe juthatunk az élet különféle nehézsége, baj, betegség, szenvedések által. Nem látjuk a kivezető utat, rémítenek az árnyak s a cél elérhetetlen messzeségben tűnik fel előttünk.

Köd takarhatja el előlünk Isten arcát, ha vétkezünk. A bűn elhomályosítja a szemet, megnehezíti a szívet s ha Jézus Krisztus vére nem mossa tisztára, elveszünk örökre.

S én mégis ködön, homályon, szenvedésen keresztül haza akarok jutni az Atyához. Hazám odafönt a mennyben van. Tudom a biztos utat: „Krisztus szenvedett egyszer a bűnökért, hogy minket Istenhez vezéreljen.” I. Pét. 3: 18. Van világosságom, amely megvilágosítja a legsűrűbb sötétséget: „Lábaimnak szövétneke a te Igéd és ösvényemnek világossága.” Zsolt. 119: 105. Dicsekvésem a kereszt, s tudom bizonyosan, hogy nem tévedek el. Ködön keresztül is, Krisztus kezét fogva hazaérek.

„Én azért jöttem, hogy életök legyen.” Ján. 10:10b.

Csendesen fekszem a betegágyon. A nyitott ablakon át beragyog a napsugár, hallok a madárkák énekét, látom a fakadó rügyeket. Örül a szívem. Itt a tavasz! Milyen szép, milyen csodálatos, mikor a természet új életre kel!

Gondolataim tovább fűződnek. Ugyanaz a nagy Isten, aki ezt cselekszi, az emberi lélek számára is elkészítette az új életet. Azt mondja az Ur Jézus: »Én vagyok... az élet«. — »Akié a Fiú, azé az élet« — írja János apostol.

Isten kegyelméből több alkalommal lehettem tanuja annak a csodálatos változásnak, ami egy-egy lélekben végbement, mikor hittel fordult az Ur Jézus Krisztushoz. Most felelevenedik emlékezetemben néhány kép.

Egy fiatal, alig 16 éves leányka az első. Édesapja a harctéren volt. Súlyosan beteg anyjának és három testvérének családfenntartóra volt szüksége. Egy gyár irodájában gépíróőrnök alkalmazták. Naponként hosszú útat kellett gyalog megtennie, egy kevés hideg étel mellett kora reggeltől késő estig sokat dolgoznia. Ez nem esett nehezére. Azonban volt valami, ami szinte elviselhetetlenné tette számára a hivatalt, az életet. Főnökének a magatartása, — aki a csinos fiatal leánnyal szemben visszaélt a hatalmával. Szegény nem mert szólani senkinek, mert félt, hogy elveszti kenyerét és szerettei éhezni fognak. Csak gyötördött magában és mindig inkább erőt vett rajta a vágy: meghalni, meghalni.

Ilyen szívvel vett részt egyik vasárnap egy evangélizáló előadásban. Kezdetben alig tudott figyel-

ni, azonban hirtelen szíven találta ez az Ige: »Jöjjetek Énhozzá, mindnyájan, akik megfáradtatok...« Ugy érezte, ez neki szól. Engedett a hívásnak, kitérte szívét az Ur Jézus előtt és nyugalmat, erőt nyert. Azóta nemcsak az ajka énekelte, de egész lényén meglátszott: »Jézussal élve mily szép életed, járod a napsugaras hegyeket«.

★

Egy fiatal házasember a másik. Bár feleségével szerették egymást, mégis napirenden voltak náluk a félreértések, féltékenységi jelenségek, civódások. Boldogtalan volt egyik is, a másik is. Egy újabb szóváltás után a férj valósággal elmenekült otthonról. Lelkében kifáradva, kétségbeesve csak az volt a vágya: futni, futni minél messzebbre, hogy többé ne is lássa a feleségét. Utjában egy barátjával találkozott, aki felhívta lakására. Komoly beszélgetésük volt Isten kereső szeretetéről. Végül engedett a felszólításnak: »Vesd az Urra a te terhedet!« Terhét és önmagát is odahelyezte Megváltója kezébe.

Csendes szívvel tért haza. Feleségével megbékélt. Azóta évek teltek el. Ő nyugodtan, derüsen viseli el, ami nehéz, mert tudja, hogy »azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van«.

★

A következő egy fiatal özvegyasszony. Csak néhány évet töltött boldog házasságban, mikor férje súlyosan megbetegedett. Önfeláldozóan ápolta. Bár feladata nagyon nehéz volt, mégis sok gyönyörűséget jelentett neki, mert akit szeretett, most egészen az övé volt, tehetetlenségében teljesen reá volt utalva. Másfél év

mulva bekövetkezett a férj halála. Az özvegy vigasztalhatatlan volt. Naponként órákat töltött el a temetőben. Otthon bezárkózott szobájába, az elhunyt ruháit, könyveit rakosgatta, simogatta és sírt, sírt. Olyan üresnek, céltalannak látta az életét! Rokonai hiába próbálták vigasztalni, szórakoztatni. Hozzáférhetetlen volt.

Egy cselédleánya útján kezébe került a Biblia. Mind nagyobb érdeklődéssel olvasta. Különösen az Ur Jézus szeretete volt reá nagy hatással. »Önmagát adta mi-értünk.« Érette is. Ennek a szeretetnek nem tudott ellenállni. Élete új tartalmat nyert. Megnyitotta házát azok előtt, akik Isten Igéje után vágyódtak. Lakásukban kereste fel a szegényeket, megszorodottakat, hogy az Igével megvigasztalja őket. Boldogan szolgál azóta is Megváltójának.

★

Még egy betegről is valamit. Életerős, vidám fiatal leány volt azelőtt. Énekétől hangos volt a ház, de a munka nem állt meg a kezében. A társaságot és a szórakozást is szerette.

A betegség váratlanul érte. Eleinte csendesen viselte, mert azt gondolta, rövidesen meggyógyul. Azonban nemsokára meg kellett hallania a szomorú valóságot, azt, hogy emberi számítás szerint többé nem hagyhatja el a betegágyat. Ezt a szinte reménytelen állapotot elviselhetetlennek tartotta. Sírt, panaszkodott, sokszor valósággal tombolt elkeseredésében.

Egy idő múlva szanatóriumban helyezték el. Egy kedves, szelíd, mosolygó leánya szomszédságába került. Betegségük körülbelül ugyanaz volt, de milyen különféleképen viselték! Az első időben ez is csak ingerelte. Később azonban érdeklődni kezdett a másik

nyugalmának, örömének titka felől. Kis szomszédja örült, hogy beszélhet néki Megváltójáról. Az Ige benne is elvégezte a munkát. Szíve megnyílt az Ur Jézus előtt. Megtapasztalta, hogy »Ó a mi békességünk«.

Nemsokára elvitték mellőle a kedves leánykát. Mikor néhány nap múlva a haláláról értesült, úgy érezte, most neki kell átvennie annak a szolgálatát. A betegágyban, a nyomorúság idején kell megmutatnia, hogy »Csupa nap-sugár a szív, hol Jézus a Király«.

Ezt meg is tette hűségesen, mindvégig.

★

Befejezem. Pedig tudnék még sok hasonló történetet. Hasonlókat. Ugyanis mind megegyeznek abban, hogy bármilyen nehéz, sívár vagy szomorú volt valakinek az élete előbb, amint az Ur Jézus — az Életnek Fejedelme — beleléphetett, megváltozott minden. Hála, békesség és öröm töltötte be a szíveket, és a földi életet is széppé és értékessé tette a szeretet által munkálkodó hit.

Kedves Testvérem! Te hol tartasz? Roskadozol még a terhek alatt? Nyisd meg hamar szívedet az Ur Jézus előtt, mert Ő azért jött, hogy néked is életed legyen!

T. E. d. f.

Világosság a sötét pincében.

Ha Isten világossága behatolhat a szívedbe, úgy érzed magad, mintha valamely sötét pincéhelyiségben ablakot nyitnának. Amíg zárva vannak az ablakok, nem láthatod a nedves, egészségtelen falat, a szennyes földön kúszó férgeket. De tárd ki jól az ablakot, engeddd beáradni a fényt és bizonytalanul elfordulni attól a

látványtól, ami eléd tárul. Így van ez lelki értelemben is. Ha engeded, hogy Isten Igéjének világgossága utat törjön sötét, bezárt szíved ablakán, meg fogsz rettenni attól, hogy milyen távol vagy még Istentől.

»Minden ajtót, ablakot tárd gyorsan szét: Bocsásd be az égi fényt.« Életed így ujjá lesz, bűnbocsánatot és békességet lelsz.

Személytelen és személyes ígék.

Olyan soká kell néha várni rá,
de aztán eljő a csoda:
sok csillanó csepp áldva hull alá.
Esik.

Gomolygó felhők meg-megzengenek.
Hegyek morajlanak feleletet.
Dörög.

S hulló eső, gyújtó villám mögött,
Aki cselekszik, Aki élve él:
Örök.

Esik, villámlik, havazik, dörög...
Személytelen ígék.

Sok ígé közt igénytelen csapat.
Csak tudnék sok ilyen ígét.

Tele van igével az életem:
teszek, veszek, élek, járok, kelek...
És tudom jól: nem személytelenek.
Tudom, még én szolgálok, én mosolygok,
tudom, még én írok, én látok, érzek.
S irigye vagyok villámnak, viharoknak,
irigye a személytelen ígének.

Csodálatos, boldog titokra vágyom:
Mosoly, szolgálat, cselekedet, élet
ne tölem legyen, Valaki Másit rejtsen.
Szüntelen csendes alázatba ejtsen,
hogy már nem én!
Legyen így! Legyen napról-napra több
személytelen ígém.

Vesszek belé a dörgő akaratba!
Ó, Ki a viharoknak a szárnyat adja,
adjon nekem!

Áldó esőként hullasson el szerte
a földeken.

s az életem sok égi cseppre válva
ha elperog,
»esik« — szóljanak fölfelé tekintve
bús emberek.

B. E. d. j.

A szenvedésről.

Miért ez a sok szenvedés? Te is szenvedsz? Életed fonala összekuszálódott s nem találsz kiutat belőle? Olvastam egy tehetséges festőművész megdöbbenő esetét. Olaszországba ment, hogy művészetét ott tökéletesítse. Ez volt vágyainak, álmainak a betetőzése. Azonban minden másképpen sikerült, mint ahogyan azt előre elgondolta. Egyik csapás a másik után érte, végül olyan nyomorúságos állapotba került, hogy véget akart vetni életének. Elhatározta, hogy mindent rendben hagy hátra s még egyszer átnézte dolgait. Egyik bőröndje aljában egy Újtestamentumot talált, amelyet valaki utazása előtt ajándékozott neki és amelyet ő még soha nem vett a kezébe. Most kinyitotta. Véletlen volt, vagy Isten uja? Tekintete erre az Igére esett: »Fiam, ne vedd meg az Urnak fenyítését!« Meghökken. Ez az Ige számára döntő jelentőségű volt.

Ha bajba kerülsz és zűr-zavaros körülményeid között nem látsz tisztán, halld meg Istened figyelmeztetését és ne lankadj meg, ha Ó dorgál téged. Számodra is van kivezető út a szenvedésből. Ismerd fel, »hogy eljöhessen a felüdülés ideje az Ur színétől«; hogy erősíthess és vigasztalhass másokat, akik szintén szenvedések között vannak.

Felhők az égen.

Egy idős asszonyt, akit mindenki örvendező keresztyénnek ismert, megkérdeztek egyszer: »A te égboltodon soha nincsenek felhők?«

»Felhők?« — kérdezte az asszony, »természetes, hogy vannak. Máskülönbén hogyan nyerném az áldásthozó esőt.«

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

Máté 6:11.

Csonka család: csak egy anya és egy kis leánya! A többieket koporsó zárja. És most az anya beteg...

A betegség nem tágit, — nőnek a hiányok a házban s az inség kopogtat. Elérkeznek az utolsó szelet kenyérhez; felét reggelire kapja meg Ilonka, — másik felét tízórának viszi az iskolába. A beteg felsóhajt: »Istenem...« — de gyermekére tekintve így folytatja: »majd ad Isten mindennapi kenyeret«.

Szegény kisleány nem bír figyelni az iskolában, szívét összeszorítja az első gond.

Hazamenet templom mellett viszi el az útja. Ugy vonja valami oda... »Megnézem« — mondja egy velemenő iskolatársának s beoson a nyitott ajtón. Juliska is menne, kíváncsi a sok cifraságra, de Ilonka visszatolja, — egyedül akar lenni az üres templomban s kérni az Ur Jézust a kenyér dolgában. Sorra elhalad a glóriás szobrok előtt, — tudja jól, hogy ezektől nem várhat semmit. Egy félreeső helyen leborul és hangos szóval töviről-hegyire mindent elmond, mindent, s kéri Őt, aki ezt imádkozni tanított bennünket: add meg a mi mindennapi kenyerünket, hogy adja meg igen, — adja meg ma! És a teher lehullt, könnyű léptekkel megy ki. Amint kiért, egy öreg néni kenyeret nyom kezébe: egy egész kenyeret. A kint várakozó Juliska nem érti, de Ilonka érti rögtön s boldogan mondja neki: »Az Ur Jézus küldte ezt nekünk«.

Igen, az Ur Jézus ismerős a szegénységgel is és Ő könyörület-

re indította egy néni szívét, akit Ilonka nem vett észre az idegen templomban, de aki fültanúja volt buzgó könyörgésének.

A beteg anya felbuzdulva ezen a tapasztalaton, bizakodva imádkozott leánykájával együtt gyógyulásért is s ez a kérés sem maradt meghallgatatlanul.

Az Ur előtt kedves dolog, ha nehézségeinket előtte tárjuk föl!

Támasz nélkül.

Kicsiny palánta állott egy ágas bokor aljában. Szemmelláthatólag jól érezte magát a bokor árnyékában, a biztos védelem alatt. De jött a kertész, éles ollójával eltávolította a bokrot s a kicsiny palánta ott maradt kiszolgáltatva szélnek és viharak. »Jaj nekem!« szólt reszketve, »elvesztem! A forró nap halálra perzseli gyöngyhajtásaimat, zúgó eső árja elborít s a pusztító orkán gyökerestől kiszakgat!« De nem így történt. A palántát most már szabadon sütötte a napsugár, ihatott az ég üdítő harmatából. Megnőtt, virágot hozott s szertehullott magvaiból ismét új virág támadt.

Örülj, ha Isten szenvedéssel látogat meg, ha elveszi mellőled támaszod. Szabaddá lesz ezáltal előtted a menny s te fejlődhetsz és növekedhetsz a kereszt alatt. Ha megkérdeznéd tőlem, hogy Isten az Ő műhelyének melyik eszközével munkálhatott életemben a legtöbbet, azt válaszolnám: a vésővel, sziklazúzó pöröllal és kalapáccsal.

Hol a pokol?

Valaki azt kérdezte tőlem gúnyolódva. Rövid gondolkodás után azt feleltem: »Az olyan élet végén, amelyből Krisztus hiányzott!«

KÜLMISSZIÓ.

Örmények között.

A háború előtt egy örmény férfi feleségével és gyermekeivel egy kicsiny török faluban lakott. Alig hogy kitört az üldözés 1915-ben, egyik fiát, aki épen nem volt ott-hon, elfogták, börtönbe hurcolták és olyan gonoszul bántak vele, hogy ez a fiú ma is rokkant s a börtönben szerzett betegségéből kifolyólag sokat szenved. A másik fiát Urfába vitték s a szegény szülők állandóan rettegtek életbenmaradása miatt, mert gyakran előfordult, hogy ezeket a foglyokat minden ok nélkül kivégezték. Megparancsolták néki, hogy térjen át a mohamedán vallásra; ezáltal megmentheti életét. De a fiú azt írta az édesanyjának: »Anyám, ne félj, Jézust nem hagyom. Ha megölnék, Jézushoz megyek!«

Elképzelhető az édesanya nagy fájdalma, pedig ez még csak a kezdet volt. Férjét elfogták és kényszeríteni akarták, hogy tagadja meg a keresztyén hitet. S amikor az ellentmondott, különböző kínzásokkal próbálták rávenni. Végül leütötték egyik kezét. Szegény feleségének végig kellett nézni ezt a jelenetet. Sírva kérte, hogy könyörüljenek férjén, de egyetlen felelet erre az volt, hogy az egyik katona durván az asszony arcába ütött, úgy, hogy az egyik szemére megvakult. Hónapok múlva végre kiszabadultak.

Ebben az időben Maraschban laktak, ahol a keresztyének a világháború után két évvel borzalmas szenvedéseken mentek keresztül. A francia csapatok, amelyek a törökök ellen harcoltak, kénytelenek voltak meghátrálni így az örmények védelem nélkül maradtak vissza. Több ezren kö-

zülük csatlakoztak a franciákhoz, hogy megmeneküljenek a török üldözés elől. Azonban rettenetes, ezen a vidéken teljesen szokatlan hóvihár lepte meg őket s közülük több százan elpusztultak. A sokat szenvedett családapá is. Az asszony az amerikai misszió révén megmenekült. A sok betegség azonban úgy megviselte, hogy a másik szeme világát is elvesztette.

Nagy megindultsággal hallottam ezt a mélységesen szomorú történetet. Milyen könnyen mondhatta volna ez az asszony, mint olyan sokan mások, akik sokkal kevesebbet szenvedtek, hogy: »nem tudok már hinni Istenben!« Megkérdeztem tőle, hogy a szenvedésnek ez a nehéz próbája nem taszította-e el Isten szeretetétől, nem kétkelkedett-e benne. »Öh, nem« — felelte, »soha, soha!« Ellenkezőleg, mindez a megpróbáltatás arra tanította meg, milyen vigasztalást, mennyi erőt tud adni Isten. A legnagyobb viharban érezte Őt legközelebb magához, most is, dacára nagy szegénységének, szíve telve békességgel és örömmel. Hangsúlyozza, mennyire boldog és hálás azért, hogy a fia Isten gyermekeként halt meg. »Áldott legyen az Isten, hogy szerettem Jézusnál élnek s hogy én is hozzájuk megyek!«

Imádkozók imádkoztatok.

Az imádkozás ideje el fog múlni hamar. »Fiacskáim itt az utolsó óra.« »Bárcsak előbb tudtam volna azt, amit most tudok az imádság szolgálatáról« — így szólt egy haladó keresztyén. »Akkor életem háromnegyedrészt imádságban töltöttem volna.« Semmi sincsen jól elvégezve, ami előtt nem imádkoztak.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Apr. 16. II. Kor. 12:1–9. I. Sám. 10:17–27. Pál apostol nagy dolgokra kiválasztott eszköze volt az Urnak. Ezért volt az, hogy egészen kiváltságos kegyelmi ajándékokban is részesült, mint amilyen az a csodálatos elragadtatás volt, amikor kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem volt szabad kibeszélnie. De az Ur gondoskodott róla, hogy emiatt el ne biza-
kodjék. Valami súlyos testi szenvedést bocsátott rá, hogy folyvást érezze a maga erőtlenségét. Ne feledd kedves testvérem, hogy az Ur mindenkinek olyan mértékben adja a kegyelmi ajándékokat, amilyen mértékben azt az Ur-tól reábizott munka megkívánja, s olyan mértékben küld reá szenvedéseket, amilyenben szüksége van rá. Fontos, hogy a kegyelmi ajándékokat hűségesen használjuk s a szenvedéseket türelemmel viseljük.

Apr. 17. II. Kor. 12:10–21. Ésaías 40:26–31. Milyen sokat kell szenvedniök azoknak, akikre Isten országában nagy munka, vezető szerep van bízva! Mennyi meg nem értéssel, mennyi há-
látlansággal találkozunk, nem csak a világ gyermekei, hanem Isten gyermekei részéről is. S legfájdalmasabb a bizalmatlanság, a gyanúsítás, amelyeket sokszor szintén tapasztalnak, amikor önzetlen munkájukat önzésnek, haszonlesésnek minősítik. Ezt tapasztalta Pál is, s ő utána még sok hű lélek, máig is. Ne vétkezzünk ilyenekben!

Apr. 18. Ján. 16:16–23. I. Pét. 2:11–20. Ján. 12:20–26. I. Ján. 4:9–14. Milyen erős fundamentom a hitünk számára az, hogy Isten előbb szeretett minket, mint mi őt. Öröktől fogva szeretetnek legnagyobb bizonyítékát abban adta, hogy elküldte egyszülött Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. S azt kívánja, hogy mi, azért való hálaadásból szeressük egymást. Ez az egymás iránt való szeretet a Szentlélek munkája, aki bennünk lakik s összeköt bennünket hit által az Atyával és a Fiúval. Ki ne vágyánk erre?

Apr. 19. Zsolt. 38. I. Sám. 12:1–13. Nagy szenvedésről szól ez a zsoltár. Testi és lelki szenvedésről. De szól bűnbánatról is. Dávid tudja, hogy vétkezett s Isten haragját vonta magára. De szól Istenbe vetett bizalomról is. Aki bűneit megbánja, annak szívében felébred ez a bizalom, az a nagy szenvedések közt is hittel tud Istenhez

kiáltani: Siess segítségemre, óh Uram, én szabadítóm!

Apr. 20. II. Kor. 13. I. Sám. 12:14–25. »Próbálgatók meg magatokat«, ezt az intést különösképen az Urvacso-
ra vétele előtt szoktuk hallani, s bizonyára akkor különösen fontos, nehogy méltatlanul vegyük az Ur testét és véréit. De szükség van erre máskor is. Sok kísértés vesz bennünket körül, a kísértő könnyen talál bennünk kedvező talajra. Jó nekünk újra meg újra visszatérnünk hitünknek fundamentumához, s megvizsgáljunk, hogy igazán arra építünk-e? Minden cselekedetünk hitben és szeretetben megy-e végbe? S ha nem, meneküljünk azonnal a bűnt eltörlő vér alá, s a mindent megújító Szentlélekhez.

Apr. 21. Jak. 1:1–15. I. Sám. 13:1–14. A kísértés nem Istentől származik, hanem az ördögtől. De Isten megengedi a kísértést, — mint ahogy most még sok meg van engedve az ördögnek — azonban felhasználja arra, hogy gyermekeinek hite megpróbáltassék. Az ördögnek mindig az a célja, hogy a kísértés által elbuktassa az embert, Istené pedig az, hogy a próba által erősödjék és növekedjék a hitben.

Apr. 22. Jak. 1:16–27. I. Sám. 14:1–15. Istentől csak jó származik, de ezt a jót el kell fogadni és meg kell tartani. Az Ige az, amelynek útján legelső sorban is közli velünk Isten az Ő javait. Fontos tehát az Ige olvasása, hallgatása és megtartása. Az Ige megtartása a cselekedetekben lesz nyilvánvalóvá, mert az Ige nem maradhat bennünk csak elmélet, értelem, vagy érzelem, hanem gyakorlati, cselekedetté, életté kell válnia. Jakab levele erre különös súlyt helyez, azért szeretik némelyek ellentétbe állítani Pál tanításával, pedig nincs ellentétben.

Apr. 23. Jak. 2:1–13. I. Sám. 15:1–11. A hit gyümölcseinek egyike az is, ha el tudunk hagyni minden személyválogatást, s úgy nézzük felebarátainkat, ahogy Isten nézi őket: ember ez is, ember amaz is. S a hitnek gyümölcse az is, ha a törvényt nem emberi gondolkodás szerint fogjuk fel, hanem az Ur Jézus gondolkodása szerint, amint azt a hegyi beszédben élénk állította. Jézus szerint pedig minden törvénynek ez az alapja: Szeresd Istent mindenkifelett és szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Aki ezt a két parancsolatot megtartja, az az egész törvényt betöltötte.

Apr. 24. Jak. 2:14–26. Zsolt 98. Jakab itt bővebben is kifejti a hitnek és a cselekedeteknek egymáshoz való viszonyát, úgy, hogy az mindenki előtt világos lehet. Jakab sem a cselekedetekre fekteti a fősúlyt, hanem a hitre, de azt mondja, hogy a hitnek élő hitnek kell lennie. Az élet pedig, éppen úgy, mint ahogy a testben is megnyilvánul, a lélekben is meg kell nyilvánulnia. Vannak cselekedetek, amelyek nem hitből fakadnak, azért mondja Jakab az így cselekvőknek: »mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből«. De vannak hitből fakadó cselekedetek is, s Isten előtt csak ezek számítanak. Ezekről mondja Jakab: »meg fogom néked mutatni az és cselekedeteimből az én hitemet«.

Apr. 25. Ján. 16:5–15. Jak. 1:16–21. Ján. 6:60–69. II. Tim. 2:8–13. Pál bilincsbe volt verve, de az Isten beszédét nem lehet bilincsbe verni. Emberrel elbánhatnak az emberek, börtönbe vethetik, megkínozhatják, megölhetik, de Isten igéjének hódító útját nem állíthatják meg. Régi megállapítás, hogy a mártírok vére az Isten országának magvetése. S az Isten igéjének hatalmas terjedése nem a Jézus Krisztus keresztjétől indult-e ki? S akik Őerette tűrnek és szenvednek, azoknak a szenvedéseiből is áldás fakad.

Apr. 26. Zsolt. 66. I. Sám. 15:12–23. A zsolotíró szíve hálával van telve, pedig küzdelmes multra tekinthet vissza. Az Ur sokféleképen megpróbálta, mint ahogy a 10–12. versekben olvassuk. De éppen azért lett előtte nagygyá az Ur, hogy minden bajból kiszabadította és bőségre hozta ki belőlük. Gazdagabbnak érezte magát a nyomorúságok átszenvedése után, mint azelőtt. S ez azért volt, mert a szenvedések közt sem zúgolódt, hamisságra nem nézett, hanem mindent Isten kezéből fogadott. A nyomorúságban is hálát adott és hűséget fogadott Istennek s fogadását meg is tartotta.

Apr. 27. Jak. 3:1–12. I. Sám. 15:24–35. Talán egyetlen tagunkkal sem vétkezünk annyit, mint a nyelvünkkel. S azért van ez, mert a nyelv hozza ki legjobban azt, ami a szívünkben van. Az ember szíve pedig tele van gonosz indulatokkal, gondolatokkal és érzésekkel. Harag, irigység, hiúság, könnyelműség, tisztátalanság, nagyra-

gyás s még sok más bűn ott lakozik az emberi szívben. Igyekeznek ugyan ebből sok mindent elrejtteni, aszerint, amint az érdeke kívánja (ez megint a képzetelés bűne), de a nyelv akaratlanul is sok mindent elárul. Ha a nyelvünkre vigyázni akarunk, vigyázzunk elsősorban is a szívünkre.

Apr. 28. Jak. 3:13–4:6. I. Sám. 16:1–13. Milyen más a felülről jövő bölcsesség, mint a világi bölcsesség. Elég tapasztalhatjuk ezt napjainkban, mikor sok emberi bölcseséggel, okoskodással akarnak a világ szomorú, felfordult helyzetén segíteni, a háborúságokat megszüntetni, az istentelenségnek gátat vetni. Nem lehetséges, mert erre nem elég az emberi bölcsesség. A felülről való bölcseséget pedig kérni kell, és pedig önzetlenül, nem azért, hogy a saját önző céljainkra használjuk.

Apr. 29. Jak. 4:7–17. I. Sám. 16:14–23. Isten mindig kész mihozzánk közeledni, csak az a baj, hogy sokan futnak előle. Nem hajlandók megfordulni, megtérni, hogy így, szembe juttatva vele, találkozhassanak. Ennek oka a szívben rejlő bűn. Amíg azt ott ápolgatja az ember, addig nem óhajt Istennel találkozni. El hát inkább Isten nélkül. Maga csinálja meg egész életre vonatkozó terveit, s nem gondolja meg, hogy azok bármely percben szétfoszolhatnak, mint a pára. Nem gondolják meg, hogy a földi élet bizonytalan, s máról holnapra vége szakadhat. Bizony nem bölcs, aki így gondolkodik!

Apr. 30. Jak. 5:1–9. I. Sám. 17:1–11. Már az Ur Jézus megmondotta, hogy könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni. Pedig a gazdagság magában véve nem bűn, lehet az is Isten ajándéka. De aki nem annak tekinti, aki nem tartja magát csak sáfárnak, az könnyen visszaél vele. Kincset gyűjt, csak azért, hogy gyönyörködhessek benne s nem azért, hogy jó célra használja. Dözsöl és dobzódik s nem törődik azokkal, akik szűkölködnek, sőt sokszor azoknak igazságtalanul visszatartott béréből szaporítja a maga vagyonát. Ime a gazdagság veszélyei és bűnei. Jó volna, ha nem csak a szenvedő szegények gondolnának arra, hogy az Urnak eljövetele közel van, hanem a szívtelen gazdagoknak is eszébe jutna, hogy a Bíró az ajtó előtt áll.

Vargha Gyuláné.